

És a szív lenne a második szó, mert ha Pero művészetéről kell beszélnem, akkor a valóság szívééről kell beszélnem.

A szív pedig, akárcsak a világ, úgyszintén több mindent jelent, érzelmet is, lényegét is jelent, de jobb, ha nem kezdem el sorolni, legyen elég ez a kettő, pontosabban ez a kétszer kettő, a világ és a szív, a lényeg és az érzelem.

A világról és a szívről, az érzelemről és a lényegről kell beszélnem, ha Pero művészetéről beszélek – és így már ebben az aljas és alávaló fényben, amiben vagyunk, nemcsak a szív mozdulatai vannak, hanem azok a mozdulatlan mozdulatok is, melyeket ebben a fekete és fehér Lomtárban találunk, mert mozdulatlan mozdulatok ezek a képek, ezek a szobrok, ezek a kellékek, mozdulatlan mozdulatok, melyek mondhatatlanul finomabban dolgoznak, mint a fekete és fehér szavak.

És sokkal mélyebbre is mennek.

Mélyebbre mennek még Pilinszky versénél is, mert ezek a képek, ezek a szobrok, ezek a színházi kellékek nem azt mondják, hogy: „Önök ragyognak, Uraim”, hanem azt mondják: Mi ragyogunk itt,

Hölgyeim és Uraim!

